

Εἶπε
Γέρων...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

Ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τὴν αὐτομεμψία*

Πρέπει νὰ κατηγορῆ κανεὶς τὸν ἑαυτό του
πάντοτε γιὰ κάθε πρᾶγμα

Μοῦ διηγήθηκε ἓνας Γέροντας κάτι τέτοιο:

«Κάποτε κάθισα γιὰ λίγο καιρὸ στὴν Λαύρα τοῦ ἀγίου Γερασίμου κι ἀπόκτησα κάποιον φίλο. Καθὼς καθόμασταν λοιπὸν μιὰ μέρα καὶ συζητούσαμε ὠφέλιμα, θυμῆθηκα τὸ λόγο τοῦτο τοῦ ἁββᾶ Ποιμένα, τὸ νὰ κατηγορεῖ δηλαδὴ κανεὶς τὸν ἑαυτό του πάντοτε γιὰ κάθε πρᾶγμα.

Καὶ μοῦ λέει:

“Ἐγὼ πάτερ, ἔχω πείρα ἀπ’ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὴν ὠφέλεια ποὺ ἐνεργοῦν. Γιατὶ κάποτε εἶχα ἓνα Διάκονο γνήσιο φίλο ἀπὸ τὴ Λαύρα καὶ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶχε ὑπόνοια ἐναντίον μου γιὰ κάποια ὑπόθεση ποὺ τοῦ ἔφερνε λύπη κι ἄρχισε νὰ μοῦ κατσουφιάζει. Βλέποντάς τον ἐγὼ σκυθρωπὸ, ρώτησα νὰ μάθω τὴν αἰτία. Καὶ μοῦ λέει:

– Ἔκανες τὸ τάδε πρᾶγμα.

Ἐγὼ ὅμως ἐπειδὴ δὲν εἶχα συνείδηση ὅτι ἔπραξα μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο τέτοια πράξη, ἄρχισα νὰ τὸν πληροφορῶ ὅτι δὲν ἔχω συνείδηση ὅτι τὸ ἔκανα. Μοῦ λέει:

– Συμπάθα με, δὲν πληροφοροῦμαι.

Ἀναχώρησα τότε ἐγὼ στὸ κελλί μου κι ἄρχισα νὰ ἐρευνῶ τὴν καρδιά μου ἂν ἔκανα κανένα τέτοιο πρᾶγμα καὶ δὲν ἔβρισκα. Τὸν βλέπω λοιπὸν νὰ κρατᾷ τὸ ἅγιο Ποτήριον καὶ νὰ δίνει τὴ Θεία Μετάληψη καὶ τοῦ ὀρκίζομαι μπροστὰ σ’ αὐτὸ ὅτι δὲν

ἔχω συνείδηση ὅτι ἔκανα τοῦτο καὶ δὲν τὸν ἔπεισα. Ὅταν βρέθηκα ξανὰ μόνος καὶ θυμήθηκα αὐτὰ τὰ λόγια τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τοὺς ἔδειξα ἐμπιστοσύνη, ἄλλαξα λίγο τὸ λογισμό μου καὶ λέω μέσα μου:

– Ὁ Διάκονος μὲ ἀγαπᾷ γνήσια· καί, κινούμενος ἀπὸ ἀγάπη, πῆρε τὸ θάρρος νὰ μοῦ πεῖ αὐτὸ ποῦ εἶχε ἡ καρδιά του γιὰ μένα, γιὰ νὰ ἀνανήψω καὶ νὰ φυλαχτῶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα καὶ νὰ μὴν τὸ κάνω.

Ὅμως, ἄθλια ψυχή μου, ποῦ λές δὲν ἔκανα αὐτὴν τὴν πράξη, δὲν ἔπραξες μύρια κακὰ καὶ τὰ ξέχασες; Ποῦ εἶναι αὐτὰ ποῦ ἔκανες χθὲς ἢ προχθὲς ἢ πρὶν δέκα μέρες; Τὰ θυμᾶσαι;

Λοιπὸν κι αὐτὸ ἔκανες ὅπως ἐκεῖνα καὶ τὸ ξέχασες ὅπως τὰ πρῶτα.

Καὶ προκάλεσα τέτοια διάθεση στὴν καρδιά μου, ὅτι δηλαδὴ πράγματι ἔκανα αὐτό, ἀλλά, ὅπως ἀκριβῶς ξέχασα τὰ πρῶτα, ἔτσι κι αὐτό. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ καὶ τὸ Διάκονο, γιὰ δι' αὐτοῦ μὲ ἀξίωσε ὁ Κύριος νὰ γνωρίσω τὸ σφάλμα μου καὶ μετανόησα γι' αὐτό.

Σηκώθηκα λοιπὸν μὲ τέτοιους λογισμοὺς καὶ πῆγα νὰ βάλω μετάνοια στὸ Διάκονο καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ γνώρισα τὸ σφάλμα μου. Καί, μόλις χτύπησα τὴ θύρα του, ἀνοίξε καὶ μοῦ βάζει πρῶτος μετάνοια καὶ λέει:

– Συγχώρα με, γιὰτὶ χλευάστηκα ἀπὸ τοὺς δαίμονες μὲ τὸ νὰ σὲ ὑποψιαστῶ γιὰ τὸ πράγμα ἐκεῖνο. Γιὰτὶ πράγματι μὲ πληροφόρησε ὁ Θεὸς ὅτι δὲν ἔχεις κάνει τίποτε.

Κι ἔλεγε ὅτι οὔτε μὲ ἄφησε νὰ τὸν πληροφορήσω, ἀλλὰ ἔλεγε:

– Δὲν εἶν' ἀνάγκη.

Κι ὠφελήθηκα πάρα πολὺ καὶ δόξασα Πατέρα, Υἱὸ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴν Ἁγία Τριάδα, στὴν ὁποία ἀρμύζει ἡ ἐξουσία κι ἡ μεγαλοπρέπεια στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν”».

(*) Ἰωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, Κεφάλαιο 219, Μετάφραση Θεολόγου Σταυρονικητιανοῦ.